

סמל טהרלב אלחי

8164915

בן אביטל ואוהד יהושע

נולד ב- ו' באייר התשנ"ו 25.4.1996

התגייס לצה"ל ב- 29.10.2015

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- י' בניסן תשע"ז 6.4.2017

בעת פעילות מבצעית.

טהרלב אלחי,

בן אביסל ואוחד יחושי. נולד ב- ו' באייר התשנ"ו, 25.4.1996 בטלסון שבבנימין.
אלחי למד בישיבת התיכונה "מקור חיים" בכפר עציון, ובה לסדו גם שלושת
הנערים שנחטפו ונרצחו ביוני 2014 - נפטלי פרנקל, גיל-עד שער ואייל יפרח ז"ל.
הוא למד שכבה אחת מעל פרנקל ושער שחתגורר אף הוא ביישוב טלסון.
אלחי טהרלב אהב כל כך לסייל בארצנו ואהב את נופיה.
בתאריך 29.10.2015 התגייס אלחי לגדוד 13 של גולני במסגרת מסלול ההסדר דרך
ישיבת תקוע.

האב סיפר שרק לפני כשלושה חודשים צלח אלחי את מסע הכוונתה. "עשינו יחד
את שלושת הקילומטרים האחרונים, וזו חיתה חוויה גדולה", אמר. הוא היה אמור
לצאת בעוד שלושה חודשים לקורס מ"כים, ואח"כ לקורס קצינים. אלחי היה ילד
מדהים, מבט מיוחד שלא נשכח. הוא אהב מאוד את הצבא, אהב להיות עם
החברה של גולני ואהב את כל עם ישראל.

בתאריך י' בניסן תשע"ז, 6.4.2017, נהרג מפיגוע דריסה בצומת עפרה.
האם ספרה: "לפני 21 שנה פחות חודש קיבלנו פיקדון-קסם של ילד, נשמה אמיתית,
ועכשיו אנחנו נדרשים להחזיר את הפיקדון הזה. במבטך המאיר ובנוכחותך גרסת
לעולם להיות מקום מואר, שמח וטוב יותר. אני מודה לקדוש ברוך הוא על הזכות
והעונג להיות אמא שלך. מותך הוא אבידה ענקית-למשפחה, לחברים, ליישוב,
לצבא, לעם ישראל ולעולם.

אלפים הגיעו להלווייתו של אלחי ז"ל, ובהם שר החינוך נפטלי בנט והח"כים עמר
בר לב ומוטי יוגב. האב ספד: "שפעת אור וחיים, היה לך חיוך שמוסס את
הלבבות. החן הקסום שלך לא השאיר אף אחד ללא חיוך. אנחנו מסרבים להאמין,
נפרדים ולא נפרדים. היית מלאך ונלקחת כמלאך.

מישיבת תקוע בה למד טהרלב נמסר: "ישיבת תקוע ואיגוד ישיבות ההסדר
מתאבלים מרה על נפילתו של תלמידנו אלחי טהרלב הי"ד. תנחומים למשפחתו,
לחבריו ולכל בית ישראל. אלחי מצטרף היום לשורת לוחמים ארוכה שמסרו נפשם
על קדושת השם העם והארץ".

אלחי הותיר אחריו הורים ושישה אחים ואחיות.

"יהי זכרו ברוך".

מורשת גדוד 'גדעון' (13)

מקור שמו של גדוד 13 הוא המצביא- שופט גדול גדעון. לגדעון הייתה מטרה ברורה הוא היה מחושב, מהוגן וידע לנצל יתרונות וחסרונות. כך גם גדוד גדעון של צבא מדינת ישראל של ימינו.

הגדוד הוקם עם החטיבה בפברואר 1948. במלחמת העצמאות פעלו לוחמי הגדוד במסגרת תוכנית ד' של ההגנה. גדוד גדעון היה צריך להשתלט על כוכב הירדן בניסיון לחסום את נחל תבור. במסגרת התרומה במלחמה השתתף הגדוד בכמה מבצעים שביניהם מבצע "ארז" שכלל גם את כיבוש פסגת הגלבוע. באותו מבצע, בשל התקפות כבדות של הצבא העירקי, נסוג הגדוד ולוחמיו יצרו קו הגנה חדש ברכס גבעות ג'נין.

מבצע "אסף", המבצע הראשון שהתרחש בנגב, שבמהלכו השתלטו לוחמי הגדוד, בשיתוף גדוד הפשיטה הממוכן (גדוד 89) על המוצבים שייח נוראן וחירבת אל מעיין. למרות התקפות המצרים הצליח גדוד גדעון להחזיק מעמד ואף לגרום לצבא המצרי אבדות רבות בחיי אדם ובאמל"ח.

מבצע נוסף שהשתתפו בו לוחמי הגדוד במלחמת העצמאות הוא מבצע "חורב" שמטרתו הייתה מיגור הצבא המצרי הפולש וגירושו משטח ישראל. ב- 28 לדצמבר נכבש המשלט ע"י לוחמי גדוד גדעון.

בין מלחמת העצמאות למלחמת קדש השתתף הגדוד בקרב תל-אל-מוטילה אשר היה קרב קשה ועקוב מדם בגלל שינויים שנערכו בחטיבה- רמת האימון ירדה וכך גם המשמעת והמקצועיות, מה שהביא לכך שהחטיבה בכלל והגדוד בפרט שילמו מחיר כבד- 40 מלוחמי החטיבה נהרגו. במבצע קדש לוחמי הגדוד לקחו חלק בקרב כיבוש מוצבי צומת רפיח שמטרתו הייתה לשחרר את הצומת על מנת שכוחות שריון יוכלו להכנס לעבר אל- עריש. בראשון לנובמבר הושלמו משימות החטיבה- נכבש מתחם רפיח וחטיבת השריון החלה לנוע לעבר אל-עריש.

בין מלחמת קדש לששת הימים השתתף הגדוד במבצע "סנונית"- פשיטה על כפר נוקייב, מבצע "צוק-סלע" ומבצע "מאזניים" שהיו חלק מפעילות יזומה של צה"ל כנגד יעדים בירדן ובלבנון במטרה להפסיק את המחבלים מתחומם. במלחמת ששת הימים לקח חלק הגדוד בעיקר בשלבים המאוחרים יותר לכיבוש תל פאחר ותל עזיאת וסייע לחטיבה בטיהור מתחם זעורה. מלחמת יום הכיפורים תפסה את גדוד 13 בכוונות בקו צפון שם מוצבים רבים שאותם איישו ספגו הפגזות כבדות, אך החזיקו מעמד בגבורה ואף העבירו מידע מודיעיני לחטיבה 7 שלחמה באזור. בין מלחמת יום כיפור למלחמת שלום הגליל השתתפו לוחמי הגדוד במבצע ליטני שמטרתו הייתה חיסול בסיס מחבלים לאורך רצועת דרום לבנון. הגדוד, בשיתוף כל חטיבת גולני טיהר כבש וטיהר מבצרים רבים בהם שכנו מאות מחבלים. במבצע שלום הגליל השתתף הגדוד בקרב על כפר סיל וכן גדוד גדעון היה שותף למאמץ המתמשך של צה"ל לכתר את ביירות. אחר מלחמת לבנון היה שותף הגדוד בתהליך הממושך והאיטי של נסיגת כוחות צה"ל מרוב שטחי לבנון.

חטיבת גולני נלחמה בגזרת סעגיי'ה שברצועת עזה במבצע "צוק איתן" מול החמאס בפיצוץ המנהרות. בקרב זה נהרגו 8 חללים מגדוד 13.

מאז ועד היום הגדוד ממשיך בפעילות שוטפת בהגנה על יישובי גבול הצפון, וכן יהודה ושומרון ואזור חבל עזה.

"חרב לה' ולגדעון"

עם חבריו

הליך גיוסו לצה"ל

בא"ח 1 בסיס אימונים חטיבת בו שירה

בסיס לבאה ו

מחזורי הבאה

מסדר

מחזורי החילים

חטיבת גולני

אימונים

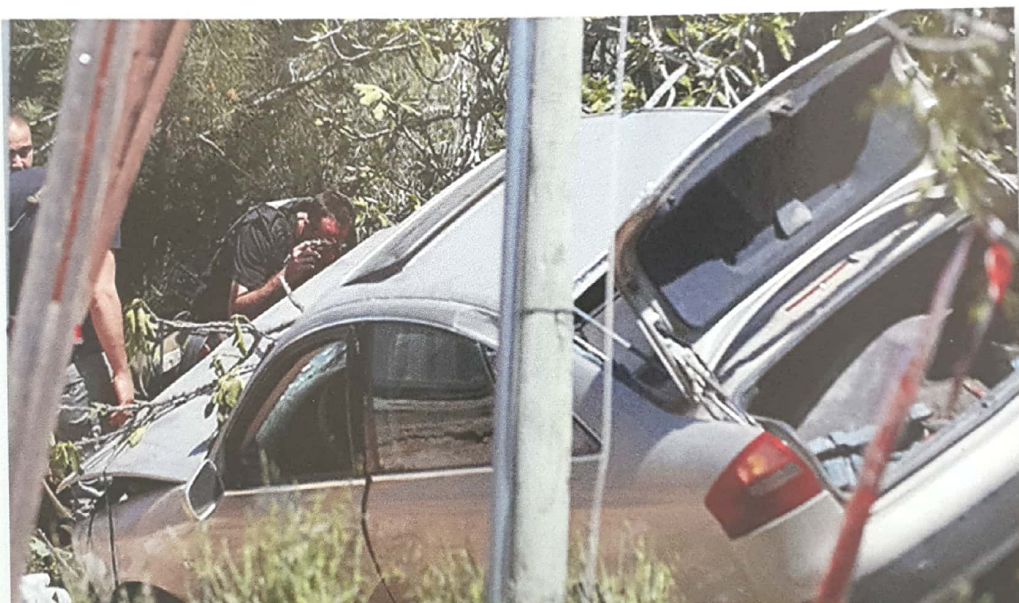
מסדר קבלת כומתה

מהלך שירותו הצבאי

מקום האירוע

הלוויה

אמו של אלחי הי"ד, אביטל טהרלב:

"לפני 21 שנה פחות חודש קיבלנו פיקדון, קיבלנו קסם של ילד עם נשמה ענקית. ועכשיו מוקדם מדי ובהפתעה, אנחנו נדרשים להחזיר את הפיקדון. אני מודה לקדוש ברוך הוא על הזכות שהייתה לי להיות אמא שלך. קשה לעכל את הבשורה. בלתי נתפס שאתה לא איתנו, עם חיוך רחב וצחור שיניים, והנוכחות שלך שגורמת לעולם להיות מקום יותר טוב. אי אפשר היה שלא לאהוב אותך, היית תמצית החיות, החיוניות ואהבת הלב. מותך הוא אבידה ענקית, למשפחה, לחברים, ליישוב, לצבא לעולם. הנשמה שלך נגעה עמוק בכל מי שהכיר אותך".

בהמשך לדבריה:

"מתוק שלי כמה שמחה הדלקת בנו, ילד רביעי במשפחה", "אי אפשר היה שלא לאהוב אותך, אור וטוב מזוקק, מותך הוא אבידה ענקית, למשפחה לחברים, ליישוב לצבא, לעם, ילד שלי השארת לנו אתגר גדול, אנחנו נדרשים לשמר את המידות שלך". "אני מאוד מתגעגעת, תנוח בשלום על משכבך".

אביו של אלחי הי"ד, הרב אוהד טהרלב ספד לו :

"אלחי! צמאה נפשי לאלוקים, לאלחי, אלחיוש שלנו, אני זוכר את הברית שלך. הרב שגר היה הסנדק. לא הסכמת להיעקד, בברית שלך נלחמת בכל הכח, הוא היה חייב לתפוס אותך. כבר אז הרגשתי עמוק בלב שתעקד. היום י' בניסן, "משכו וקחו לכם שה לבית אבותיכם". אלחיוש, היית בן יקר, צמא לאלוקים, לכל מה שיש בו חיים, לניגונים, לשירים לצייר על כל דבר, בחומר וברוח, הייתה לך נשמה של אומן, חיפשת את הדבקות בכל דבר. היית כל כך אלחי. חיפשת חיים בכל דבר. כמה כח רצון היה לך, כמה דבקות.

איזו גמישות בחומר וברוח. אלחיוש שלי, היית ילד כך כך נדיב לב והיה לך כל כך רחב. כשהיית קטן תפסת סוכריות שזרקו בבית הכנסת וחילקת לילדים שלא תפסו. על מה לא ניסית לנגן על, כל הכלים נשמתך ניגנה וכל כך שמחת בחלקך. השפרצת אור וחיים ואהבה לכולם. היה לך חיוך שהמיס את הלבבות של כל מי שלידך. החלק הקסום שלך לא השאיר אף אחד ללא חיוך כולנו אהבנו את הדמיון שלך כשהיית קטן, הרכבת לעצמך כנפיים, רצת לקפוץ מהחלון ואמרת שאתה הולך לעוף לשמים, ועכשיו אתה עף לנו לשמים.

בסיום הדברים נפרד ממנו האב במלים, "אלחיוש, אפילו לא היה לנו זמן. הכל כל כך מהר. אנחנו מסרבים להאמין נפרדים ולא נפרדים. החיוך ומאור הפנים שלך תמיד ישאר בתוכנו. אני מודה לבורא עולם על כמעט 21 שנה שקיבלנו כזו מתנה גדולה כזה מלאך משמים. יהיה לנו כזה חלל בתוכנו. היית מלאך ונלקחת כמו מלאך. שמור על כולנו למעלה. נמשיך להיות צמאים לאל-חי. אני מבטיח לך שליבנו ובשרנו ימשיך לרנן לאל חי כמו שכל כך רצית. תהא נשמתך תהא בצרור החיים. תרתי משמע. אני כל כך אוהב אותך"

רעיה, האחות ספדה לאלחי בשם כל האחים:

"איזה מוזר, כאילו עוד רגע תתבונן, תסתכל, תצטרף אלינו האחים לפה, תעמוד איתנו כאן, במקום שהוא כל כך שלך, שאתה כל כך שייך אליו, כל כך שייך אלינו. מה אפשר להגיד כפרידה לאח שהוא כל כך ממשיך איתנו? באופן הכי עמוק של הדבר בכל אחד מאיתנו. אני רוצה לספר לך שוב שהנוכחות שלך תמיד הורגשה, וכשאתה בבית אתה תמיד משמח כי הנוכחות שלך הייתה עם רוגע ופשטות, אם זה אומר שלפעמים בבוקר נשב ביחד לארוחת בוקר או נשתה קפה. והיית מביא משהו נעים, איזון, עוצמות רגועות, וביחד עם החיוך היו עיניים מאירות, חיוך שרואה ומאיר. במוצאי שבת ארוכים היית יושב ומלמד את עצמך לנגן על חליל צד, כינור, פסנתר על כל כלי קיים. בהתחלה זה היה מעצבן, אח"כ נהנו והתלהבנו. אהבת לטייל. היו פעמים שהלכת ישר מהצבא או אם הגעת מאוחר אז בשישי אחה"צ, שניה לפני שבת. עם החבר'ה מטלמון או חברים אחרים, למעיין, לגבעה אזרו אחר יפה ושווה באזור. צחקת עלי כמה פעמים שאני לא באמת סביבתית אם אני לא מכירה את כל המקומות השווים האלה שנמצאים ממש ליד הבית שלנו. היית גבר גבר וגם לעשות "צחוקים", לקחת דברים בקלילות ולהבין את המורכבות. היית בוחר מגיל קטן להתלבש כמו שנכון עבורך, בין אם היה לך שיער ארוך מאוד, פאות מסולסלות, קסקטים, וסט של סבא, כיפת תקוע אחת ויחידה, או גרטל להפריד בין חלקי הגוף כשהיית מתפלל. היית פרטנר לבירה ופיצוחים בסוף ארוחת שבת, משחק לשחק עם אליה כדורגל בשבת בצהריים ומספיק לטייל אח"כ עם החברים. עושה את כל מטלות הבית בזמן, כמו שצריך, עם שמחת חיים. היית לך נשמה גדולה, נעימה, עם המון פשטות. וחוץ מהאישיות המיוחדת שלך והכלים המיוחדים שהיא זכתה להם בעולם, הנעימות והחן, החיוך והנשמה הגדולה, היתה לך התבוננות פשוטה ומיוחדת על החיים. ראית דברים כמו שהם והבנת את המורכבות שלהם. ידעת להגיד מילים ומשפטים בין אם כביקורת ובין אם כהערות בצורה טובה גם אם ישירים. שינית הרבה דברים בבית, בין אם בי, אורח החיים שלי השתנה, ועוד כמה משפטים מאוד מדויקים שאמרת לי מהצד. דברים שאבא ואמא במשך שנים ניסו

לכתוב אותם בשבילי

המשך...

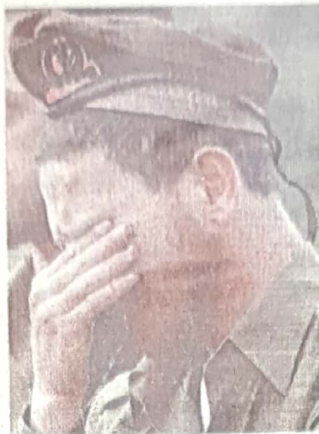

בסיום דבריה הקריאה האחות הודעה שנתקבלה מאלחי לפני כשנתיים וחצי:
"חשבתי שקיימת מדרגה מחשבתית שאני שואף להגיע אליה וכל המגיע אליה מבין
את מקומו בעולם ואת מקומם של הדברים סביבו. ורק אז אגיע לעבודת ה' השלמה,
רק אז אני אבין מה קורה פה בכלל. ואז הבנתי, הבנתי שעלי להיות, פשוט להיות את
החיים, אף פעם לא להגיע להבנה שלמה, כי אף אדם לא הגיע למדרגה הזו. כמו
שהרב קוק הטיב לבטא זו ב'חדריו': קיים בכל אחד צימאון פנימי שאין ביכולתנו
להרוות, חשיפת הצימאון היא החיים." חיצו' אחי, תודה לך, על זכות להיות אחותך,
על 21 שנים האלו שקיבלנו מהאור, מהחן של האישיות שלך, שידעת להיות את
החיים באמת ולהקרין סביבך. ידענו לברך ולהודות, להתפעל מהנשמה הגדולה גם
ביום יום עצמו, בחיך, להעריך ולאהוב."

ילד של מאור פנים, בן משפחה למופת

כמה קירצפנו. תראה את הילדים שלך, אלוהים, כבר שבועיים כבר פי גו, טרוטי עיניים, מבקשים חמץ באהבה. כמה עוד תבקש מאיתנו. קורבן הפסח הפעם הוא כבר מנשא. אלפים בלוויה בערב, כמו פגישת מחזור של לוויית, נרמה שאלו אותם אנשים שעוברים מלוויה ללוויה. הציונות הדתית לא גדולה, והחורים שהותירו בה הנפילים הולכים ובי עשים צפופים. הרב אהר מספר על הברית של אלחי, איך הרב שמעון גרשון רוננברג הסנרס אחו ברגליו הקטנות ואלחי התפתל, "כאילו לא הסכמת להיעקד", וגועש מתוך האב בכי גדול: "כבר אז הרגשתי עמוק בלב שתיקד". ההורים בקהל שר פכים דמעות רותחות. כולנו חיים תחת הפחד הזה.

"הסיפור לא ייגמר בניצחון הר" געי של הרשע. והיא שעמדה. סוף הטוב לנצח", מבטיח הרב רב זינגר, ראש ישיבת מקור חיים, שאלחי היה בוגר שלה. שוב ישיבת מקור חיים – אלחי למד שנה מעל גילעד שער ונפתלי פרנקל זכרם לברכה. "אני מבטיח לך אלחי, שליבנו ובי שרנו ימשיכו לרצן לאל חי", זועק הרב אהר. בסוף ההספדים יתחבקו האב והרב לרגע ארוך. בקהל ישי רב סביב הקבר הטרי, "וטחר ליבנו לעבדך באמת".

צילום: וויטוס

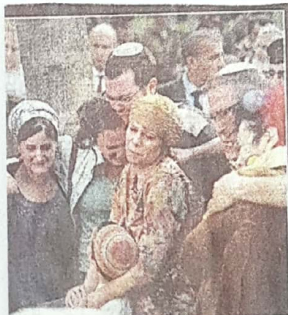
בוכים על אלחי

היא פסיכולוגית, בכירה במשרד החינוך, הוא ראש מדרשה שהעמיד תלמידות הרבה, מהרבנים הברדיתים המעוררים גיוס בנות דתיות לצה"ל, ממקימי ארגון בית הלל. סבתו של אלחי היא המשוררת חיה אסתר גורלביסקי. אלחי עצמו ניגן ושר וצייר. משפחה שיש בה הוד של תורה ואמנות.

מרימה את הסמרטוט, סוחטת לכיור. אסיים את ארונות המטבח. אנקה לפסח לעילוי נשמת הילד הזה, שנקטף בעונה שבה פרחים משגעים נפתחים. אלוהים, אתה רואה? מנקה לפסח לכבודך, לעילוי נשמת בנך. כמה אנחנו עושים בשבילך, אלוהים. כמה פירורים אספנו.

האביב נראה מרשע בדרך ללוויית אדם צעיר. כששמעתי שהיה פיגוע עצרתי את תנועת המסלית על ארון המטבח. כשהודיעו שיש חרוג שמטתי אותה רטובה על הרצפה. איך אפשר להמשיך להתכונן לחג כשאצל משפחה אחת אכל וצדדו את כר עברה השמורה? הבן של אביטל והרב אהר. אנשים שאין קלישאה שתתאים למידותיהם. יותר ממופת, יותר ממורל. האנשים העמוקים והחזקים האלה, שזכיתי לגור בשכנות להם, שגידלו כל אחד משבעת ילדיהם כאילו היה בן יחיד, שכלו בן. שלולית מים נקווית על הרצפה סביב המסלית. אני לא יכולה לאסוף אותם.

שוב טלמון, לא גופל ראשון בכפר הזה במלחמה על הארץ. ושוב אני – בת הקהילה בטלמון – מוצאת עצמי מתקבצת אל כיכר היישוב, וירטואלית הפעם, בוכה עם החברים, ואני בירושלים. מי שלא מכיר את העולם החי של קהילה לא יוכל להבין. אלחי היה נער מוכשר וצינור. לא היה כלי שלא ניסה לנגן בו. ילד של טבע ומעיינות. ילד של מאור פנים. מרדך בתנועת הנוער. אני זוכרת היטב את פניו הטובות. ההורים – אנשי חינוך ורגישות, נוגעים ברוח, בעלי אמונה באדם.

בני המשפחה בהלוויה "השפופה" אור ואחבה

טמל אלחי טהרלב ז"ל

שום עין לא נותרה יבשה כשהאב, הרב אהר טהרלב, ספד לבנו מול מאות אנשים: "נשמה של אמן, צמא לכל מה שיש בו חיים" • אמו, אביטל: "קיבלנו פיקדון, ילד של קסם – ועכשיו אנחנו צריכים להחזיר אותו" • המחבל הדורס נעצר לפני שנה – ושוחרר אחרי 4 חודשים בלבד • **אפרת פורשן, עמ' 02**

אמילי עמרוסי | אלחי, זוכרת היטב את הפנים הטובות שלך << עמ' 03

קול חקיקה משועט שהיא נעקת גדולה ונרחבת.
הניגון שייצא מחולל שבתוכי יחיה ניגון של
אמנה המחבק את חציו הגדול שאחז את כולו.
ניגון
של ילד שאינו. ניגון של ילד שכולו היה חיים
וחיבים. ניגון שביטו וביטו ינסה למלא את
החלל
שנפער.

כשזעקת הצפירה תהדהד בין עצי בית העלמין
והעצים יעו מרוח סערת הצפירה, תיכנס הרוח
לחלל שבתוכי, תרעיד את נשמתו ותייצר צימאון
גדול לאלהי. צימאון שלעולם לא ירווח. צימאון
שיילך ויגדל כשאשתה את דמעות הזיכרון שיר
בעו עוד ועוד מפתחי החלל.

השנה, כשאנמוד בפעם הראשונה ליד מצבת
קברך, בני היקר, ארגיש כיצד החלל שנוצר בתוכי
מחולל

ומוליד בכאב חד וזכרון חי וקיים. זיכרון שאגדל,
אחבק, אנשק ואפנק כאחד הילדים. וכולנו נשמה
באור זיכרון ובזיכרון אורך שמאיר בתוכנו.
וכשתסתיים הצפירה, יחקק בליבנו ובזיכרוננו
אותו חיוך מלא חן שלך, כמו אותן שפתיים
מוחייכות הנמצאות בראשו של החליל.

חיוך ומאור פנים לאחר, חיוך שמביט וממלא
לבבות חלולים ומלאים.

**סמל אלחי טהרלב, לוחם גולני, נרצח במיגוע דריסה
בצומת עפרה ב-6 באפריל**

מאז מותך, בני היקר והאהוב אלחיהם, החלל שני
צר בתוכי מתמלא בצחצחות ובחריצות עליך,
על

החיפזן ועל המוות. וכבר אני מדמיון לי כיצד
יוראח יום הזיכרון לחללי צה"ל בלעדיך.

מדי שנה, בשעת הצפירה ביום הזיכרון, אני עומד
בחוץ החלל ליד קבר בן דודי יאיר בן לוי, בצפיפות
גדולה, וחיש מלחמס מקום לא לי. עומד דומם
ומקשיב לצפירה החודרת, מרטיטה את חלב,
ותנוע

בנימי הנשמה, מייצרת סולידריות חברתית
מדהימה.

אבל השנה יש לנו מקום משלנו. יש לנו מרחב
ליעמוד בין המתים. מרחב עם אינטימיות משלנו
ממש במקום שמחבר שמייים וארץ.

השנה תהיה לנו צפירה אחרת. ניגון אחר.
שודשה של המילה חליל בא מהמילה חלל. הוד
ליל הינו צינור חלול עם פתחים קטנים וכשנר
שמים

לזכרו מוציא הוא קול ומנגינה.

השנה, ביום הזיכרון, לא רק שאנמוד ליד חללים.
השנה יש לי חלל בתוכי, שזה עתה נבקע, חלל
גדול

עם תיבת תהודה ענקית ועמוקה המחוברת לאין
סוף ללא חורים לאוויר. הצפירה השנה לא רק
תיגע בי, אלא תעבור דרכי. השנה ביום הזיכרון
אהיה לשופר גדול, אשר נושפים לתוכו והוא מר
ציא

הרב אוהד טהרלב

על בנו, סמל אלחי טהרלב ז"ל החלל שבתוכי

מקום מגוריו

טלמון

נפרדים

Harel Malachi

6 אפריל ב-16:40

"הרוגי מלכות- אין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתן" (בבא בתרא י,ב)

ברוך דיין האמת! היום נרצח על קידוש השם בידי בן עוולה בפיגוע בעפרה, גיבור ישראל, מלאך בדמות אדם, **אלחי טהרלב** הי"ד, חבר למחלקה, אח יקר ולוחם מצויין.

אלחי אחי איזה אדם היית, איזה חבר, זה לא נתפס וקשה לעכל שאתה לא פה. חיים שלמים נגדעו, יהודי שהוא עולם ומלואו כבר לא איתנו. הדמעות חונקות לכולנו את הגרון. קשה לי להאמין שבחיים יותר לא אראה אותך. הכרתי אותך רק 8 חודשים, הלוואי שהיית זוכה ליותר, אבל מודה לקב"ה שגם לזה זכיתי. לא להאמין כמה שניתן להגיד ולספר עליך, אדם ענו, פשוט, טוב לב ועוד אלפי תשבחות. תמיד חיפשת לעזור ולתת מעצמך כמה שיותר.

רצות לי עכשיו החוויות, זה שעמדנו בשמירה ביחד בהכשרה ודיברנו על מה יהיה, דברנו על אפשרות של לחימה ואז אמרת משהו כמו 'אנחנו נהיה שם, בשביל זה אנחנו פה', מילים שמשקפות הרבה נחישות ואומץ.

זכיתי להכיר את המשפחה שלך, בטקס כומתה המשפחה שלי איחרה והצעת לי לבוא לשבת אתכם ולאכול, תודה רבה. משפחה זהב, כמוך. כל כך לא מגיע לך ולהם. אני מאחל למשפחתך שיהיו חזקים ויצליחו להכיל את האובדן הנורא הזה. אני זוכר עוד דבר, רצה במחלקה הבדיחה שתמיד היו רואים אותך עם כוס קפה ביד. איך תמיד היית בא אליי 'הראל אפשר מהקומקום שלך?' 'בטח אחי איזו שאלה'. הייתי נותן כל הון שבעולם שתוכל לבוא ולהרתיח שוב תקומקום ושנשב על כוס קפה בחדר. בקשה אחת לי אליך, אני מניח שאתה כבר עושה את זה, תתפלל עלינו, תתפלל על עם ישראל, רוצים גאולה!! עם ישראל כמובן ימשיך להילחם, ילחם על הטוב, על הצדק. נמשיך את דרכך אחי יקר, נלמד ממך ונזכור בליבנו לעד.

תתכונן אחי, זכינו כולנו כל המחלקה לבוא ללוויתך ולחלוק לך כבוד אחרון. אנחנו מגיעים עכשיו על מדים, עם נשק, כומתה, תג חטיבה, סיכת לוחם. כל הדברים שמבטאים את הדבר העליון שעליו היית מוכן למסור את נפשך. אנחנו נצדיע ביד אבל קודם ולנצח נצדיע בלב, בגאווה רבה על האדם שהיית, על שזכינו להכיר אותך ולהיות איתך ביחד במחלקה.

תנוח על משכבך בשלום.

אלחי טהרלב הי"ד

ת.נ.צ.ב.ה

אלחי טהרלב ז"ל

1996-2017

